

[Søren P. Larsen.]

vi har stillet, og til de Udtalelser, der allerede er faldet her i Dag.

Som det fremgaar af Betænkningen, har Venstres Udvalgsmedlemmer ikke kunnet medvirke til Lovens Forlængelse for en 3 Aars Periode, medmindre man kunde opnaa Enighed om visse Ændringer. Dette har ikke vist sig muligt. De Partier, der gennemførte Loven i 1933 og forlængede den i 1934, er fast sammensvejsede om denne Lovgivning, saaledes at de ønsker den fortsat tre Aar frem i Tiden, og et Forsøg fra vor Side paa at faa indført visse Ændringer er blevet afvist. Vi har, som det fremgaar af Betænkningen, stillet Ændringsforslag svarende til dem, vi har stillet i tidligere Aar, og fremhæver, at det produktive Arbejde maa have en Plads i denne Ungdomsbeskæftigelse, og jeg synes, det er fuldt berettiget at fremhæve dette. Naar man ser paa, hvad der er udrettet i de to Aar, Loven har haft Gyldighed — og ærede Medlemmer har jo ved første Behandling haft Lejlighed til at se en Liste over Arbejder, som er udført i de svundne Aar —, saa vil man, blot ved en flygtig Gennemlæsning, med det samme faa paa Fornemmelsen, at det er ikke udpræget nødvendigt Arbejde, heller ikke udpræget produktivt Arbejde. Det er Arbejde af anden Karakter, som man fortrinsvis har kastet sig over gennem den Lovgivning og ved Hjælp af de Beløb, der er stillet til Raadighed.

Men alt taget i Betragtning er selve Lovens Virksomhed i de to Aar, der er gaaet, en levende Illustration til, i hvor ringe Grad Befolkningen har taget imod denne Lov og udnyttet de 3 Mill. Kr., som var stillet til Raadighed. Alene det, at man i 1933, 1934 og 1935 paa dette Omraade staar med ikke opbrugte Bevillinger, er jo et tilstrækkeligt Fingerpeg paa, at der maa være noget galt ved denne Lovgivning. Der maa være noget galt, siden man i en Periode, hvor Arbejdsløsheden er stor, Regeringens Forslag talrige, og hvor alle Institutioner, som ønsker at bekæmpe denne Arbejdsledighed, spejder efter Udveje, lader en Bevilling paa 3 Mill. Kr. ligge hen og paa to Aar bruger mindre end 1 Mill. Kr. af de Beløb, der er stillet til Raadighed.

Jeg havde troet, at disse Argumenter i sig selv havde været saa stærke, at de over for de tre Partier vilde have været som et Varsko om, at man maatte ændre Lovgivningen, saa at den førtes ind paa Veje og Baner, hvor man kunde finde Muligheder for at udnytte de Beløb, der er stillet til Raadighed i en Periode, hvor Arbejdsløs-

heden, ogsaa blandt de unge, er forfærdende stor.

Nu hørte jeg jo det ærede Medlem Hr. Bomholt, Ordføreren for Udvalget, give en Beskrivelse af Venstres Ændringsforslag, og det ærede Medlem skildrede Lønvilkaar, Betalingsvilkaar og Arbejdsvilkaar. Jeg maa nu sige, at jeg har ikke opfattet Venstres Ændringsforslag, som det ærede Medlem har opfattet dem. Jeg vil henvise til, at vi udtrykkelig fremhæver, at den unge arbejdsløse skal have Kost, Logi eller et Vederlag derfor, og eventuelt et Beløb derudover. Men det bør iagttages, som vi skriver, at det omtalte Vederlag bliver væsentlig mindre, end hvad andre unge paa den paagældende Egn ved Arbejde, der kræver lignende Kvalifikationer, kan opnaa ved selv at skaffe sig Arbejde.

Jeg kan ikke se, at den Bestemmelse ligger saa overordentlig langt fra en Bestemmelse, som, saa vidt jeg husker, samtlige fire Partier gennemførte ved Loven af 15. December 1934, Loven om mellemkommunal Refusion. Der staar her udtrykkelig i § 1, Stk 3, Pkt. 2: . . . . . for saa vidt Vilkaarene for Arbejdet med Hensyn til Arbejdstid fastsættes saaledes, at de flest mulige arbejdsløse derved kan finde Beskæftigelse, og at det bliver fordelagtigt for de arbejdsløse at faa Beskæftigelse ved disse Arbejder fremfor at oppebære Understøttelse, men at det dog stadig er af Interesse for dem at finde Beskæftigelse ved andet Arbejde.

Meningen med disse mange Ord er kort og godt denne, at ved de Arbejder, hvortil der skal ydes mellemkommunal Refusion, skal Lønnen og Arbejdsvilkaarene være af den Beskaffenhed, at det er gunstigere for den ledige at tage dette Arbejde fremfor at modtage Understøttelse. Men det fremhæves lige saa stærkt, at disse Arbejder ikke maa have den Karakter, at de i sig selv drager de arbejdsledige; det skal være det fordelagtigste at søge hen i selve det frie Erhverv, hvor der findes Arbejde.

Jeg kan ikke indse, at Bestemmelsen i Loven af 15. December er saa fjern fra de Bestemmelser, vi har opstillet i vore Ændringsforslag. Det er i hvert Fald ganske ved Siden af, naar det ærede Medlem Hr. Bomholt vil paastaa, at de af os foreslaaede Bestemmelser skulde være af den Beskaffenhed, som det ærede Medlem gav Udtryk for.

Eksemplet med Gaardmanden og Mosen og Sønnerne i Nabogaarden, som det ærede Medlem har konstrueret for Tilfældet, lød overmaade godt, og der kunde ogsaa have været den Forsamling, hvor det havde gjort Lykke. Men uheldigvis for det ærede